

БЛАГОВѢСНИК

РОЧНИКЪ XI.
РОКЪ 1931.

СЕПТЕМБЕРЬ
ЧИСЛО 9.

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИ-
ЛІЯ ВЕЛИКОГО, РЕДАКЦІЯ И АДМИНИ-
СТРАЦІЯ ВЪ УЖГОРОДѢ, УЛ. РАКОВЦІ Ч. 54.

НА МАЛЬОВАНЯ ЦЕРКВИ, ИКОНОСТАСЬ, И ПРЕСТОЛЬ
ПРЕСВЯТОГО СЕРДЦА ХРИСТОВОГО ЖЕРТВОВАЛИ:

Н. Н. 300 кч. Н. Н. 50 кч. Н. Н. 50 кч. Миговичъ Иванъ 50 кч.
Минихъ Елена 50 кч. Чайгова Иванова 50 кч.

Щедрымъ жертвователямъ най стократно вынагородитъ Пресвяте Сердце Господа Іисуса.

A főtisztelendő Lelkész urak figyelmébe!

А napokban hagyta el a sajtót: „Az üdvösség utja, vagy Szt. Misszió képekben” című 94 oldalas, 32 gyönyörű illusztrációval ellátott magyar nyelvű hitvédelmi (vallásos) könyvecske, amely valóban nagy és hasznos missziót hívatott teljesíteni a magyarájku hívek körében.

Ára darabonkint kč. 4, legalább 30 példány rendelése esetén kč. 3. Megrendelhető a pénz előleges beküldése mellett a sz. Bazil-rend užhorodi nyomdájában, Rákóci u. 54.

Важне для Впр. 00. Духовникôвъ.

Въ нашомъ Выдавництвѣ можно купить слѣдующѣ проповѣди о. Д-ра Іоанна Бартошевскаго:

„Праздничнѣ проповѣди“ сторѣнъ 262; содержить 27 проповѣдей. — Цѣна брошурѣ 16 Кч, зъ почию 18 Кч.

„Новѣ проповѣди праздничнѣ“ сторѣнъ 190; содержить 26 проповѣдей. — Цѣна брошурѣ 12 Кч, зъ почию 13·50 Кч.

„Науки на май“ сторѣнъ 140; содержить 31 проповѣдей. — Цѣна брошурѣ 8 Кч, зъ почию 9·20 Кч.

„Проповѣди о Страстяхъ и Смерти Господа и Бога и Спаса Нашого Іисуса Христа“ сторѣнъ 80; содержить 7 проповѣдей. — брошурѣ 4 Кч, зъ почию 5 Кч.

„Проповѣди похороннѣ“ сторѣнъ 376; содержить 107 проповѣдей. — Цѣна 16 Кч, зъ почию 18·50 Кч.

БЛАГОВѢСТИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед..
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54:

Септемберъ
1931

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
пôвъ дол. — Одно число 1 Кч.

Число

Выходить 1-го кожного мѣсяця

Роцникъ

9.

Вôдвѣчат. редакторъ: о. Іоакимъ Хома ЧСВВ.

XI.

Память 1500 лѣтia Собора Ефезскаго.

Впр. Клирови и благочестивыи вѣрникамъ богоспаса змоѣ
епархії Мукачевскої и Пряшевскої миръ и спасенія вôдъ
Господа архіерейскимъ нашимъ благословенемъ.

Продовженя.

Дня 31 октября 431 року, вѣрники Александрії приняли свого
епископа зъ такою славою, зъ якою ихъ отцъ принимали колись
Атаназія оборонця Христового Божества.

Дорогъ въ Христѣ!

Св. Церковь вôдъ своего початку непрестанно почитала Пресв.
Богородицю. Доказы сего є:

а) Ангельский привѣтъ, що нимъ мы молимося, исповѣдаючи сю
Тайну словами: „Богородице Дѣво радуйся“.

б) Апостольске вѣроисповѣданя, де исповѣдуємо: „Вѣрю...
въ Иисуса Христа, Сына Божого Единородного Госпо-
да Нашого, который є зачатый вôдъ Святого Духа и
родженый вôдъ Дѣвы Марії“.

в) Литургія св. Якова, де діяконъ співає: „Единородный Сынс
и Слове Божий безсмертенъ сый и изволивый спасенія нашего ради,
воплотитися отъ св. Богородици и Присно Дѣвы Марії“.

г) Литургія св. Василія и Йоана Золотоустого.

д) Много похвальнихъ пѣсень въ честь Пресв. Богородицї.

е) Многочисленнѣ молитвы, которыми вѣрники на всѣхъ мовахъ
прославляли Пресв. Богородицу.

ж) Многочисленнѣ празники въ честь Пресв. Богородицї —
въ якихъ св. Церковь вôдъ першихъ своихъ часобъ вôддавала
честъ Пресв. Богородицї, а та честъ и величанія по Ефезському
Собору стократно збoльшилася.

Вѣдь того часу зачинається малювання Богородицѣ зъ дѣтиною на рукахъ. Поеты: Прокло (446) Романъ солодкопѣвець (500) Софроній (638) Дамаскинъ (754) Теодоръ Студитъ и його братъ Йосифъ, Андрей Критський и другъ якъ на Востоцѣ, такъ и на Западѣ прекрасно величають Ту, котру називають: „причиною нашого спасеня“.

Западнѣ Отцѣ называютъ Восточнихъ Отцѣвъ переповнеными любовю до Пресв. Богородицѣ, а цѣлый восточный обрядъ Богородичнимъ обрядомъ.

V. Пресв. Богородиця Заступниця и Ходатаця наша.

Св. Письмо учитъ насъ, що св. Церковь есть мистичне тѣло Христа Господа: „Мнози едино Тѣло есмы въ Христѣ (Рим. XII. 5)“ и „Онъ поставилъ однихъ за апостолівъ, а однихъ за пастырій на будованіе Тѣла Христового, что бы смы въ каждомъ отношенію выростли въ любви къ Нему, который есть Глава Христос“! „Отъ Него цѣлое тѣло росте на совершеніе свое въ любви. (Еф. 4)“.

Посля той науки Христова Церковь є родина людей, що живуть житямъ самого Христа. Душа того надприродного организму є самъ Богъ Духъ Святый. Натура того мистичного Тѣла Христового заключає въ собѣ много такого, що нашъ розумъ порозуміє лише въ небѣ. Основна причина основання Богочоловѣчого мистичного организму Церкви находитъся въ воплощеню Сына Божого Іусуса Христа. Одночасно Богъ и чоловѣкъ, що зъединивъ у собѣ такъ рѣжнѣ двѣ природы (Божу и чоловѣчу) здѣлавъ чоловѣка учасникомъ Божої природы. (Кир. Алекс. толкованія еван. св. Іоанна 7. 20). Св. Апостолъ Павло называетъ Христа головою Церкви. Той самъ апостолъ приписує головѣ трояке свойство: органичне єдинство з тѣломъ и способність, що дає цѣле житя. По науцѣ св. Отцѣвъ єдинство голови зъ тѣломъ подобне є до гипостатичного єдинства Слова зъ природою чоловѣчою.

Іусусъ Христосъ є головою Церкви, всѣхъ людей „бо Онъ есть Спаситель всѣмъ чловѣкомъ паче же вѣрнымъ (Тим. 4. 10).

„И той очищеніє есть о грѣсѣхъ нашихъ, не о нашихъ же точію, но и о всего мѣра“ (Іо 2, 2).

Всѣ люде покликанѣ, щобы були членами Христового тѣла; котрѣ не находяться въ станѣ освячаючої ласки, остають лише покликаными, а тѣ що є въ ласцѣ освящаючої, остають живими дѣйсными членами Христової Церкви.

Тому що Пресв. Богородиця є Мати Христова, є Вона и Мати св. Церкви. Іусусъ є головою вѣдкупленихъ людей черезъ те, що жер-

твовавъ людске тѣло, котре принялъ вѣдъ Прч. Д. Марії. На той оснновѣ учить св. Августинъ у книзѣ о Дѣвицтвѣ: „Богородиця є наша Мати въ духовнѣмъ значѣнїю; но Вона є и правдива Мати члѣнѣвъ Христовоѣ Церкви, то є всѣхъ насъ. Пресв. Богородиця яко Мати Головы Церкви, має длятого окремѣшну ролю въ дѣлѣ спасеня роду людскаго. Коли ѿй Ангель Гавріилъ извѣстивъ благу вѣсть, Вона вѣдповѣла: „Се раба Господня“; тимъ вона высказала свою готовость участвовать въ дѣлѣ спасеня зѣ Спасителемъ и щобы зъ Нимъ зробити Його кресну дорогу за наше спасеня.

(Продовження слѣдує).

Що роблять для Ісуса тѣ що люблять Його.

Преосв. Ф. Ноль епископъ изъ Фортъ Вейнъ у Америцѣ оголосивъ, що число католиковъ у Злученихъ Державахъ росте три разы скорше якъ населеня Америки. Передъ 150 роками, коли Преосв. Карроль бувъ висвяченый на первого епископа Злученыхъ Державъ, тогды було тутъ усього шѣсть церковъ и 20.000 вѣрнихъ. Нынѣ въ Зл. Державахъ є 18.000 церковъ и бѣльше якъ 20.000.000 вѣрнихъ. Передъ 90 роками мѣсто Шикаго на 50.000 жителївъ не мало нѣ одного священника а нынѣ городъ має міліонъ пятьсотъ тисячъ вѣрнихъ, має кругло тисяча священниковъ и 253 церковь. Передъ 90 роками була въ Америцѣ лише одна Архидієцезія и лише пятнадцять дієцезій зъ 15 епископами нынѣ є тамъ 102 епископовъ и 15 архиепископовъ.

Уяви собѣ теперъ! Яку велику любовь до Ісуса мусили мати америцькѣ вѣрники, щобы у своїй державѣ за такъ короткий часъ довести свою католицьку Церковь до такъ великого розвою! Уяви собѣ колько ревности, праць, гроша и здоровля мусили вони пожертвовати, щобы здвигнути всѣ тѣ Божї domы, всѣ тѣ школы, сиротинцї, боляницї та іншї інституцї, що теперъ подивляє ввесь свѣтъ! А колько ты праць вложивъ, щобы з любови до Ісуса розширити Його царство тутъ на своїй землицї!

Въ Австрії въ мѣстѣ Лаветаль на самѣ Великоднї свята въ церквѣ вѣрнї облягли такъ всѣ сповѣдалнici, що священики мусили сповѣдати людей вѣдъ 3-ої години по півночи, а св. Причастія безъ перерви роздавали вѣдъ 4-ої рано до півъ до восьмої. Се такожъ неабыяка посвята для Ісуса такъ зѣ стороны вѣрнихъ якъ и священниковъ.

А чи ты зô своею родиною, горнешся до святоѣ сповѣди? Чи бодай разъ у рôкъ приймаешь Иисуса до своего серця?

Передъ кôлькома тижнями померъ у Філadelphiâ одинъ христіянинъ-католикъ, що своею власною кровю уратувавъ житя 150 особамъ. Вôнъ назывався Говардъ Кеннеді. Не бувъ се старый, мавъ усього лише 47 лѣтъ. И бузъ бы живъ ще довше, але зъ любови до Иисуса милосердився надъ погибающими и позволявъ, щобы лѣкарѣ выточували йому кровь й переливали умираючимъ.

Въ часѣ свѣтовоѣ вoйни уратувавъ вôнъ такъ житя 18 жовнѣрамъ. Коли зъ вoйни вернувъ до Філadelphiâ, то давъ собѣ взяти ще 132 рази свою кровь и та роздача крови спричинила йому смерть — Дня 3 апрѣля вôнъ у покоївся въ Бозѣ.

Чи не стыдно тебѣ, що ты неразъ своимъ рôднимъ братамъ, а ти и родичамъ жалуєшъ не своєѣ крови, але доброго слова до нихъ не промовишъ и носишъ гадинний гнївъ у своєму серцю.

Рѣжницѣ мѣжъ нашою Церквою и церквою схизматицкою (православною).

Рѣжниця шеста: Одпусты.

(Продовженя).

Є ще одна велика рѣжниця мѣжъ схизматицкою церквою а нашою католицкою, именно що до науки о вôдпустахъ.

Наша католицка Церковъ має власть вôдъ Иисуса Христа надавати вôдпусты. Така наука є въ Церквѣ Христовой и хто учивъ бы або вѣривъ інакше, той виступавбы проти вѣры, блудивбы, ставбы єретикомъ.

А якразъ інакше учать про се схизматики. Они кажуть, що Церковь не має права надавати вôдпусты и тому учать, що въ Церкви нема жадныхъ вôдпустовъ. Розумѣєся, що така наука є фальшивиа, се наука збаламученыхъ людей, а не Божа. Послухаймо, що учить насъ про вôдпусты наша католицка Церковъ, а зъ сего зрозумѣємо яку фальшиву науку голосять схизматики и що тратять на нїй.

Найперше, слово „вôдпустъ“ значить дарованя, прощеня чогось, якоїсь кари, якогось довгу. Черезъ кождий грѣхъ затягаємо передъ Богомъ провину, т. є образу Божу и що за тымъ иде, кару за грѣхъ, за туту образу. Черезъ грѣхъ тяжкий, черезъ тяжку образу Божу заслугуємо на вѣчну кару — на пекло, а черезъ грѣхъ повседневный, малый, заслугуємо також на кару, але на меншу, на кару да

часну то значить, таку кару мусимо вытерпѣти у сѣмъ житю на земли або по смерти въ чистилищи. А такою карою дочасною ту на земли, суть рѣжнѣ хоробы, нещастя, неповодженя, словомъ въ що чоловѣкови доскулює у сѣмъ житю.

Колижъ чоловѣкъ высповѣдаєшьширо, жалує за всѣ свої грѣхи и має щиру волю поправити ся то Богъ дарує єму тодѣ всю свою образу, яко є допустився чоловѣкъ своїми грѣхами. Тодѣ стаємо зновъ милыми Богу и Єго любими дѣтьми. Вонъ вже нами не бридиться, якъ передъ тымъ, коли на нашїй душѣ були грѣхи. А коли наша сповѣдь була добра, зо щиримъ жалемъ и доброю волею поправитися, тодѣ Богъ дарує намъ и частину кары, на яку мы заслужили собѣ нашими грѣхами. И такъ, якъ за тяжкѣ грѣхи належалося намъ пекло, то за добру сповѣдь, то є, за щире вyznania грѣховъ зъ жалемъ передъ священникомъ и щиру волю поправитися, Богъ намъ дарує пекло, и миняє туту кару вѣчну на дочасну, яку треба вытерпѣти въ сѣмъ житю, або по смерти въ чистилищи. Того домагається Божа справедливості. А щобы той справедливости Божої задосить вчинити, можемо за житя спокутувати туту кару дочасну рѣжними способами и такъ: а) сповняючи вѣрно и точно покуту, яку намъ наложивъ священникъ при сповѣди, — б) або можемо такожъ крѣмъ наложеню покуты добровольно єще завдавати собѣ рѣжнѣ покуты и умертвленя, и вконци в) зносити терпеливо и зо підданемся воли Божої всю, що Богъ зошле на насъ, чи яку слабость, чи смутокъ, чи яке неповоджене, словомъ, всю що намъ є прикре, що намъ доскулює. Але щобы мы черезъ такъ дѣла споку, тували нашу кару передъ Богомъ, мусимо сповняти сѧ дѣла въ станѣ ласки Божої, то значить, що на нашїй душѣ не може бути тяжкого грѣха.

Тай еслибы не було єще іншого способу на сплаченя нашої кары передъ Богомъ за нашѣ грѣхи, то чоловѣкъ хиба мусївбы жити дужс довго, щобы въ сѣмъ житю мôгъ сплатити всю, що передъ Богомъ завинивъ. Та однакъ жите наше коротке, а провини передъ Богомъ неразъ великъ и численнъ. Тому приходить намъ въ помочъ наша добра Мата, св. Церковъ Христова и надає намъ рѣжнѣ відпусти, а премилосердний Богъ черезъ тѣ відпусти дарує намъ решту нашої кары дочасної. Церковъ св. неначе говорить до насъ: хо зъ належнимъ успособленямъ, будучи въ ласцѣ Божої, відмовить назначену молитву або зробить яке доброе дѣло, то тота молитва або се добре дѣло, въ очахъ Божихъ має таку саму вартостъ якъ наша покута черезъ 100, 300, або 500 днївъ, або черезъ колька и коль-

канатъ лѣтъ. Коли такъ є, то чижъ се не велике добро для нась вѣдпусты? Кобы то познали схизматики, колько вони тратять чрезъ те, що не узнають такоѣ науки о вѣдпустахъ. А противно, якъ мы католики щасливѣ и якъ намъ тѣшитися треба, що маємо въ нашої католицкїй Церквѣ такий легкий способъ сплатити всѣ нашѣ довги передъ Богомъ.

А звѣдкижъ тѣ вѣдпусты мають таку силу и таке значѣння передъ Богомъ, що ними можемо сплатити Божїй справедливости всю що мы завинили черезъ нашѣ грѣхи? Таку силу и таке значѣння мають вѣдпусты эъ великого и невычерпаного скарбу нашої св. Церкви. А сей скарбъ то безконечнѣ заслуги Иисуса Христа, Пречистої Дѣви и Святыхъ.

Те same, що Иисусъ Христосъ, Сынъ Божий, правдивый Богъ стався чоловѣкомъ для нашего спасеня высталобы, щобы нась спасти. Божъ то прецѣнь самъ Богъ такъ даже понизився для нась! Вже за те same положивъ Иисусъ Христосъ великѣ заслуги передъ Отцемъ своїмъ небесnymъ, бо сповнивъ Єго св. волю и стався чоловѣкомъ для нашего спасеня. А щожъ доперва говорити про Єго святе и Боже житя, що було повне працѣ, терпѣння и мукъ? Щожъ сказати за тѣ послѣднѣ хвилѣ Єго туземного житя, за тѣ Єго страсти, бичованя, таку страшну смерть и те велике пониженя, яке зносивъ Христосъ для нась и за нась? Колько жъ ту заслугъ зобравъ Христосъ, и всю то, всѣ тѣ заслуги зложивъ яко дорогоцѣнnyй и невычерpanый скарбъ у своїй св. Церквѣ.

А Пречиста Дѣва, чижъ мало збрала заслугъ своїмъ святымъ и непорочнымъ жitemъ? Колько жъ у Неї було добрыхъ дѣлъ, колько мукъ и болѣвъ? Згадаймо лише на сю хвилю, якъ Вона стояла підъ крестомъ свого Божого Сына. Що дѣялося тодѣ въ Єї святомъ и непорочномъ Серцю? А що Серце Єї и Душа була свята, безъ найменьшого грѣха, тому и заслуги Єї були передъ Богомъ даже великѣ. А тѣ заслуги якразъ становлять дорогоцѣнnyй скарбъ нашої св. Церкви.

Тай Святѣ угодники Божї, що теперъ вѣчно щасливѣ въ небѣ, якъ довго жили на земли, збирали великѣ заслуги передъ Богомъ. Вони богато покутовали, хотяй не мали великихъ грѣховъ, богато терпѣли, богато робили добрыхъ дѣлъ, а тымъ всѣмъ заслуговали собѣ передъ Богомъ, складали неначе великий капиталъ, який Богъ вѣддавъ св. Церквѣ до ужитку, щобы вона брала звѣдтамъ, колько треба и сплачувала довги вѣрныхъ передъ Богомъ. И такъ, всѣ тѣ заслуги Иисуса Христа, Матери Божої и Святыхъ разомъ взятѣ,

є тымъ безконечнымъ скарбомъ нашоѣ св. католицкоѣ Церкви, зъ якого она сплачує нашѣ довги передъ Богомъ.

А зъ того безконечного скарбу корыстають всѣ вѣрнѣ Христовоѣ Церкви, якъ зѣ спольного добра, бо всѣ вѣрнѣ, всѣ християнс, творять одну нерозривну громаду такъ сильно сполучену, якъ члены нашего тѣла зѣ своїмъ тѣломъ. Такъ говорить про христіянъ св. Павло и поровнуетъ хъ до тѣла, якого членами суть поодинокѣ христіяне, а головою Христосъ. И тому то до сеѣ спольноѣ злуки всѣхъ христіянъ належать не лише вѣрнѣ Христовѣ, що жиуть на земли але и всѣ що померли въ ласцѣ Божої и въ злуцѣ зъ Христовою Церквою, а мусять однакъ єще покутовати у другомъ житю, то є душѣ въ чистилищи. И въ конци до сеї христіянскої громады належать такожъ и тѣ щасливѣ душѣ, що вже осягнули вѣчне щастя въ небѣ, то є святѣ, угодники Божї.

(Продовження слѣдує).

Мѣсячне намѣреня на мѣсяцъ Септемберъ.

Для членовъ Апостольства Молитвы.

. Обясnenя христіянскої науки.

Нема красшого дѣла та бôльше богоугодного, якъ причинюватися до розширеня царства Божого въ людскихъ душахъ. Найвôдповѣднѣйшимъ середникомъ до сього розширеня є обяснюваня христіянскої науки. И справдѣ якъ хтось може бути правдивымъ христіяниномъ, коли тоѣ науки не знає и є не розумѣє якъ слѣдъ!

Тому то Ісусъ Христосъ розбезславъ своїхъ святихъ Апостоловъ, щобы вони голосили людямъ Його святу науку и щобы ту святу науку обяснювали. Теперь ту задачу сповняють наслѣдники Апостоловъ епископы, а епископамъ помагаютъ священники. Священники обяснюють святу науку на проповѣдяхъ въ церкви и на катехизаціяхъ у школѣ. Тому то є дуже важною рѣчю, щобы люде пильно слухали проповѣдей, щобы старалися бути на нихъ. Се є навѣть тяжкимъ обовязкомъ кожного христіянина знати свою науку. Повинностю родичївъ є щобы вони посидали своихъ дѣтей на катехизмъ, бо його дѣтина мусить знати. Якъ родичї можуть нарѣкати на своихъ дѣтей, що дѣти пустѣ, не добрѣ и непослушнї, коли ихъ не посылають до школы вчитися Божого закону?

Бо коли дѣтина не знає Божого закону, якъ може жити бесъ него? Якъ може держати, коли не знає що має держати.

Тому, що нынѣ є много людей, а мало священниківъ, а всѣ люде мусять знати Божій законъ, тому то и побожнѣ душѣ стараються помогти священникамъ у ихъ працѣ. Такъ межи поганами обяснюють Божъ правды свѣтскѣ люде. Вони ходять изъ хижѣ до хижѣ та навчають людей Божихъ правдъ.

Щось подобного дѣється и по великихъ городахъ. Тамъ побожнѣ професоры, ученики высокихъ шкôль, великѣ дамы кождоѣ недѣлѣ збирають коло себе дѣтей и навчають ихъ правдъ святоѣ вѣры.

Однакъ тыхъ силъ єще за мало, бо якъ сказавъ Христосъ „жатва велика, а роботниківъ мало“ Отже треба молити Г. Бога, щобы збославъ много душъ, котрѣ бы трудилися для царства Єго, а такожъ щобы влявъ у людьскѣ душѣ добру волю, щобы вони радо принимали слово Боже до своихъ сердець.

Перераховався.

Коло Ченстоховы, въ селѣ Мишковицяхъ мавъ священникъ проповѣдь и напомнувъ одного свого парохіянина, котрый бувъ налоговимъ піякомъ. Злый той чоловѣкъ образився тымъ, и не лише испоправився, але и задумавъ помститися на священникови. Видумавъ таїй способъ. Положився до постели и примусивъ свою жону, щобы закликала священника изъ св. Тайнами, якъ до хворого. Жона не хотѣла ити, але коли чоловѣкъ загрозивъ, що є єубе, пôшла бѣдна по священника. За той часъ чоловѣкъ приготувивъ собѣ велику палицу и взявъ є єзобою до постели, щобы нею побити священника якъ прийде его сповѣдати.

Священникъ прийшовъ, положивъ св. Тайны на стôль и самъ зачинає говорити до того чоловѣка, але слабий ани не відкривається, ани не отзывається. Священникъ приближився до нього, подивився — а той чоловѣкъ лежавъ мертвый.

Жона потому до всего призналася, и розповѣла, що то сталося зъ нимъ.

Такъ то Богъ карає грѣшниківъ!

Если ты, брате выставишъ до почитания въ своїй хижі який святый образъ, тодѣ ты тымсамыемъ тихо безъ крику, але и дуже голосно вызнаешъ свою святу вѣру передъ всіма людьми, що до тебе заходять.

Крестъ се тронъ твой.

*Крестъ се тронъ Твой, о мой Боже,
Мой Спасителю блаий,
На крестъ Ты прославився,
На крестъ спасъ всъхъ людий.*

*Спасъ вѣдъ эгубы нась упавшихъ,
Діявола побѣдивъ,
Основавъ могутне царство
И крестомъ його скрѣпивъ.*

*О прийдуть всъ християне,
Крестъ Иисуса обѣйтъ
И на память Воздвиженя
Йому славно такъ зовуть:*

*Кресту Твоему Владыко,
Покланяємся всъ днесь,
Крестъ Господень се дорога
Насъ ведуча до небесъ.*

*О ведиже насъ, честный кресте,
На небесный вѣчный тронъ,
Научи насъ въ свѣтъ жити
Якъ велить Божий законъ.*

Черезъ смерть до житя.

Конецъ.

Застрашена мати стояла безповорушно, не промовивши нѣ слова.

А вонъ кричавъ ще сильнѣйше:

„Чого глядишъ? Кажу тобѣ, вѣднѣми вѣдь мене се остохидле житя. Вѣдними!“

По його лицѣ перебѣгъ болючий корчъ, йому зашумѣло въ головѣ, а рѣвночасно якийсь жахъ огорнувъ його душу и лице обливъ холоднымъ потомъ. Наразъ прийшла йому гадка: щобы только дѣстатися до своеї кѣмнаты. — Тамъ есть отруя.

А мати опамяталася и промовила солодко:

Йди положися. Ты сьогоднѣ потребуєшъ спочинку бѣльше, якъ коли инодѣ.

Знявъ зъ неї руки и поступився кѣлька кроковъ.

Нечайно закрутилися стѣны, грудямъ недоставало вѣддиху, а передъ очима появилося щось наче червона занавѣса зъ рѣжнобарвными цяпками. Въ душѣ зробився смертельний жахъ, а щось наче шептало: Се я — смерть, що єї ты кликавъ. Не треба тобѣ вже отруї. Ще зробивъ кѣлька кроковъ, потеръ рукою очи, — вхопився за груди и крикнувъ:

„Ма... мо...!“

„Авѣроне“ — и кинулася до нього.

Довге — протяжне: ааа.... захарчало йому въ грудяхъ і вонъ вхопився рукою колюмни.

„Боже... поми... луй... мене...“ — и звалився на землю. Ще разъ задрожало цѣле тѣло, въ очахъ вѣдбилося цѣле пекло терпння и заснувъ на вѣки.

Мати вхопила мертвѣ тѣло въ свої рамена і глянула въ його мертвѣ облича. Хотѣла плакати такимъ ревnymъ плачемъ, що груди рве, хотѣла кричати такимъ голосnymъ крикомъ, що його почувбы увесь свѣтъ, але щось давило єї горло такъ жорстоко... невблагано. Мовчки сѣла на сходахъ, положила мертвѣ тѣло на кольна и довго — довго глядѣла въ його бѣле, наче мармурове облича.

А въ городѣ водограй чогось такъ сумно хлюпотѣвъ и наче питавъ:

„Чи тямишъ? Якъ то гарно було передъ девятнайцяти роками.

Въ городѣ було весело и говорко. По стежкахъ бѣгала пятилѣтна Ноема, а єї доганявъ малый, товстенький чотиролѣтний Тубаль. Кричали, смѣялися, плакали, а ты сидѣла на тому мѣсцѣ, що

теперь и пестила на рукахъ колькамъсячного Авѣрона. Часъ вѣдь часу — выходивъ мужъ зъ книгою въ руцѣ, — перемовився колькома словами зъ дѣтьми і засѣдавъ на лавцѣ пѣдъ оливкою до важнаго читаня. Въ суботу його поважныи голосъ благавъ Божого благословеня, а сяйво оливныхъ лямпъ гралося на його веселому обличѣ. — А вѣдтакъ мужъ захорѣвъ. Не помогали ниякѣ лѣкарѣ, анѣ лѣки... Вѣнъ померъ.... Оставилъ тебе саму зъ малыми дѣтьми. Тыжденъ потомъ нечайно захорѣла Ноема, а за нею Тубаль і до мѣсяця вынесено зъ хаты трое жалобныхъ маръ. Осталася ты сама зъ одинокимъ маленьkimъ Авѣрончикомъ. — Сколько слѣзъ, непрестанного рыданя, сколько молитовъ послала ты до Всемогучого Бога. А Авѣронъ пѣдроставъ і бувъ твою одинокою потѣхою. Одначе вѣнъ бувъ такий хоровитый, слабосильный. А може се такъ только тобѣ здавалось? А ты любила його надъ житя. Якбы такъ и вѣнъ бувъ умер — ты мабудь не выдержалабъ сього. И вѣнъ пѣдроставъ. Зъ каждымъ днемъ стававъ красший і для тебе дорощий. Та поволи кожда його примха, його забаганка ставала для тебе закономъ. Ты не смѣла нѣчого йому вѣдмовити. Чого вѣнъ забажанъ ти й мавъ. Такъ вѣнъ рѣсь въ тому переконаню, що йому не можна нѣчого вѣдказати і поволи простягавъ руку до заказаного дерева. Вѣнци збрвавъ овочъ, припавъ до нього жагучими устами, а зъ галузя того дерева приповѣла гадюка і спричинила йому смерть. — Теперь твой одинакъ уже не живе. — Ты сьому завинила.“

Въ душѣ будилася свѣдомость провини і вѣдповѣданности.

„Такъ, Господи, я завинила... — прости менѣ, а надъ його душою май милосердя.“

А водограй дальше шептавъ:

„Теперь ты сама, одинока, якъ билина въ полѣ. Розвѣялися твої колишнї мрії про благомирне житя на старости лѣтъ побѣля любого сына.“

Знявся легонький вѣтрець і холоднымъ леготомъ вѣдсвѣживъ сѣ грудь. А водограй хлюпотѣвъ:

„Ты думаешьъ про себе. Тобѣ жалко твоего щастя. А про сына ты призабула. Що станеться зъ його душою? Що є їже?“

Глянула въ небо и почала просити милосердя для душѣ своего сына.

Минула почнѣчь. — Край неба сирѣло.

Свѣтанокъ у своїхъ першихъ пробліскахъ заставъ вдову по священику надъ трупомъ сына одинака.

Уже сонце клонилося до заходу, — коли зъ дому священика

Садока выходивъ сумный похоронный походъ. На матахъ, закрытыхъ чорнымъ сукномъ изъ срѣбными мережками, выносили тѣло останнього сына вдовы по священнику.

Жалобно заводили плачки, лебедѣли скаржливу пѣсню людського болю нѣжнѣ флѣты, врывано рыдали кимвалы, а арфи остро, доймаючи знѣмали свой розлучивий крикъ.

Побѣля маръ йшла въ жалобному одѣнню нещасна мати, а за нею громада кревныхъ і знакомыхъ. Походъ посувався поволи впередъ. — Часъ вѣдь часу слова потѣхи и розрады зверталися въ сторону матери. А євъ болемъ розколихане серце лежало въ покобрнїй молитвѣ у стопъ Великого Бога — Давця житя і просило помилования любому сынови:

„Господи силь, Творче житя, змилюсердися надъ нимъ. Прости йому ради його широго передсмертного жалю, ради моихъ матернихъ слѣзъ. — Дай йому житя душѣ!“

По євъ втомленому обличу поплили ряснѣ слезы, а ревний плачъ знѣмавъ євъ зболѣлу грудь.

А флѣть такъ сумно, протяжно лебедѣвъ.

Доходили до брамъ города.

Наразъ передъ євъ очима станувъ знаний радосный образъ: Вона бачить Божого Пророка Єлисея, бачить убогу Сунамѣтку и євъ помершого сына. Вкінци вона бачить, якъ зъ Пророка виходить духъ житя й оживляє помершого.

Въ євъ душѣ зродилося радосне почуваня надѣ.

* * * *

Тымъ часомъ зъ противної стороны въ напрямку до города йшовъ маленький гуртокъ убогихъ людей. Бувъ се славный Раввѣ зъ Назарету і його учнѣ. Минули вони людей, що працювали въ полѣ, минули останню придорожну керницю і доходили до брамъ города. Наразъ зустрѣнулися зъ сумнимъ похороннымъ походомъ. За марами йшла вдова і середъ слѣзъ навѣть не спостерегла, що походъ бувъ уже при кінци города. Наразъ здрѣгнулася. Тихий лагодний голосъ спокоємъ сплинувъ на євъ зболѣлу душу. Почула солодке слово: „Не плачъ!“ И наче забула на свое терпѣння. Глянула заплакаными очима і побачила гарну стать, якъ сяево мѣсця, має статичну, якъ безмежне небо. Побачила того, про якого такъ много чула, а якого такъ дуже бажала побачити.

Вонъ нахилився до маръ євъ сына. Носильники пристанули. Вѣдьмакъ доткнувся рукою маръ і дзвонко промовивъ:

„Молодче, тобѣ кажу, встань!“

Наразъ стає чудо.

Є є Авѣронъ пôднѣмається.

Скоренько зняла зъ його лица сударъ и глянула на нього. Бувъ свѣжий и веселый. Очима чогось шукавъ. Найшовъ и зупинився.

Побачивъ того, що вернувъ йому житя. Побачивъ його лице чарбвне, його очи глибокъ, непрогляднѣ, незбагнутѣ якъ небо. Вони пронизували його душу ажъ до дна и будили въ нѣй якъсъ не-знатнѣ почуваня.

Наразъ вонъ отрясся и впавъ до стопъ сеї дорогої особы. Лежавъ при нихъ и сильно и горячо цѣловавъ ихъ. А Раввѣ легонько пôднявъ його, вôддавъ матери, а самъ вôддалився.

Авѣронъ стоявъ непорушно и глядѣвъ у слѣдъ доброго Месії. А въ його душѣ дозрѣвала велика постанова духовної обновы. Вонъ зрозумѣвъ, що якъ теперь черезъ смерть дойшовъ до житя, такъ и до сього житя, якому немає кônця, дойде вонъ толькo чрезъ смерть.

Сонце червонѣло жаромъ, наче выгорювало въ печѣ, а въ душѣ Авѣрона зaimався жаръ великої любови до Месії и до нового житя.

ІЗ ЖИТЯ СВЯТЬХ

Заступникъ на мѣсяцъ Септемберъ.

Святый Священомуч. Корнилій Сотникъ.

Въ палестинской Кесаріѣ живъ по Вознесенію Христовомъ сотникъ именемъ Корнилій, который бувъ родомъ изъ Италії. Сотникъ той, хотя выхованый въ темнотѣ языческого невѣрія, бувъ однакъ богобоязливымъ и честнымъ чоловѣкомъ и роздававъ убогимъ милостынѣ, якъ о тѣмъ згадує св. евангелистъ; Лука въ апостольскихъ Дѣяніяхъ, говорячи, що вонъ: „благовѣненъ и бояся Бога съ всѣмъ домомъ своимъ, творяй милостыни многи людемъ и моляйся Богу всегда.“ Господь не погордивъ тими честностами єго. Молився одного дня въ своємъ домѣ, явився йому ангель и звѣстивъ, що молитви и милостынѣ його сподобалися Господу Богу и приказав єму, щоби пославъ до Іоппіѣ по мужа именемъ Петра, а той научить його, що має дѣлати. И пославъ Корнилій за

разъ по мужа того, а тымъ не бувъ никто другой, якъ лишь самъ св. апостолъ Петро. Коли послы вѣдъ Корнилія ишли до Іоппіѣ, св. Петро, не знаючи о ничѣмъ, удався бувъ до своеї свѣтлицѣ на молитву, и тугъ пôдчасъ молитви мавъ вонъ видѣння, зъ котрого пôзнавъ, що и язычникамъ трѣба благовѣстити св. Евангеліє, такъ якъ до теперъ бувъ того переконаня, що лишь жиды лишилися и на дальше тымъ выбраннымъ вѣдъ Бога народомъ, котрому належало проповѣдовати слова правды евангельскої. Такъ отже, коли св. Петро роздумовавъ глубше надъ значенямъ того явлення, три послы высланѣ вѣдъ Корнилія стояли передъ дверми його и питалися о него. Духъ же Божий велѣвъ йому ити зъ тими послами безъ всякого намислу, щобы первого зъ помежи язычниківъ чоловѣка присоединивъ къ Церкви Христовй, а за нимъ щобы и другѣ язычники вѣру Христову приняли.

Прийшовши въ домъ Корнилія, св. Петро начавъ научати правдъ вѣры христіянскої, такъ Корнилія, якъ його сродниківъ и приятельвъ, а св. Духъ просвѣтивъ розумъ ихъ такъ, що вони вскорѣ всѣ окрестилися. Вѣдказавши вѣдъ достоинства, пôшовъ Корнилій въ апостольску подорожь изъ св. Петромъ. Коли прийшли до мѣста Ефеса и узнали, що въ сусѣдномъ мѣстѣ Скипсеось усильюєся дуже язычество и люди живуть въ великихъ грѣхахъ, то св. Петро, посвятивъ Корнилія на епископа, выславъ його въ тѣ стороны, щобы язычникамъ проповѣдавъ слово Боже и навернувъ їхъ на путь истины. Господь поблагословивъ апостольскѣ труды Корнилія, бо удалось йому навернути на дорогу правды Божої не лишь бôльшу частину народа, но также чудесnymъ способомъ князя зъ родиною, при чомъ однако прийшлося єму не мало перетерпѣти. Предчувствуючи свою кончину, св. Корнилій высвятивъ на свое мѣсто Енѣвмія, и упокоився въ Бозѣ около 60. р. по Рождествѣ Христовомъ.

Стережѣться ложныхъ пророковъ.

Дуже много ложныхъ пророковъ живе днесъ у свѣтѣ а передъ ними насъ остеригає Господь Ісусъ Христосъ говорячи: „Стережѣться ложныхъ пророковъ, що приходять до васъ въ овечої одѣжи а внутрь суть вовки рабовники. По ихъ овочахъ пôзнаете ихъ“. (Мат. 7, 15—16). Отже не по ихъ красномъ одѣнню, не по ихъ солодкій бесѣдѣ, не по ихъ обѣтницяхъ, але по ихъ овочахъ, по ихъ дѣлахъ ихъ пôзнаете, хто вони, що хотять и куды нась хотять завести?

До сихъ ложныхъ пророковъ треба зачислiti такожъ злыхъ пріятелъвъ та друговъ. Доки ты молодый, богатый, невинный, многъ товаришити будуть тебѣ и выхваляти тебе, горы и долы обѣцяти будуть, лише щобы тебе обкрали з того що найцѣннѣйше маєшъ: з невинности серця и душѣ! Не слухай, не вѣруй симъ неправымъ пророкамъ, тымъ брехливымъ гасламъ, рѣвности и братерства, що не покоять людей проти зверхности и всякоого порядку, обѣцяють не-бо на землѣ, щасливѣ, золотѣ часы, де нема обовязку а только права, нема пôдданыхъ а лише наставники. Такихъ пророковъ було много въ СССР. (Росії) а що принесли нещасному селяниноvi? Замѣсть раю и неба готове горяче пекло. Лише очи отворити и заразъ ихъ спознаємо по дѣлахъ ихъ и у насъ. Ще гôршѣ суть тѣ ложнѣ пророки, котрѣ хотять знищити въ нась вѣру въ Бога и христіянську моральнiсть. А такихъ неправыхъ пророковъ маємо цѣлѣ полки. Свой отруйный намѣръ осторожно укрываютъ до красновѣ одежи, але треба только подивитися на плоды и дѣла ихъ и спо-стережемо, що всѣ ихъ слова суть только отруя. Найгôршѣ зъ не-правыхъ пророковъ суть злѣ, безбожнѣ, неморальнѣ книжки, пропагандисти религiйнѣ часописы, якѣ по свѣтѣ, щоразъ бôльше поширяються и людей слабоѣ вѣры отрують.

Сѣ пророки на способъ райського змiя знаютъ солодко и мило говорити, ложь, облуду вдягають до убраня правды, соромнѣ грѣхи закрываютъ плащемъ невинности а такъ опосля дѣло свое передъ людьми выхваляють, продаютъ, а ще и за бездурно даютъ. Хто по-тому такихъ печатаныхъ онучъ держиться, напеся одурюючого напитку, и наѣстъся отруѣ, якоѣ може вже нѣколи або дуже трудно позбудеться.

Зъ тѣ то причины святѣйший Отець Папа въ бесѣдѣ до паломниковъ часто перестерегавъ особливо передъ тими найнебезпечнѣйшими пророками. Пригадувавъ, що чоловѣкъ не може всю читати, що йому до руки прийде, але мусить пôдпомагати добру католицьку пресу.

Благаймо Отця свѣтла, щобы намъ давъ только мудrosti, щобы мы не далися ошукати ложнымъ пророкамъ теперѣшнього часу. А Ты Сыне Божий, станься свѣтломъ и помочю нашою.

Читайте „Благовѣстникъ“!

Новости

Протоигуменомъ Галицкоѣ Провинціѣ выименованый о. Стефанъ Решетило ЧСВВ, занный міссіонаръ Пôдк. Руси.

Че-ка мордує въ церкви католикôвъ. Зъ побнѣчно-сходного погранича Польшѣ въ районѣ Дэѣсни доносять, що летючий вôддѣль Че-ка пôдъ проводомъ якогось Юргенса впавъ до тымчасовоѣ каплички въ мѣсточку Ветрено, де молились 200 католикôвъ. Роззвѣрѣлѣ бандиты зъ Че-ка почали рубати шаблями безбороныхъ и замордували 7 осôбъ, 14, тяжко ранили, 154 осôбъ увя-знили. Сей нападъ выклікавъ панѣку середъ католицької люд-ности.

Напливъ паломникôвъ до св. Землї. Въ сьому роцѣ бôльше, нїжъ попередныхъ лѣтъ Свята Земля зароюєся паломниками. Наплывають вони сюды тисячами. Були вже въ Палестинѣ паломництва зъ Швайцарії, Еспанії, Франції, Ирляндії, Бельгії, Мадярщины, и Нѣмеччини. Гостинница оо. Францѣшкановъ т. зв. „Каза нуова“ та іншѣ кат. заїзднї домы кождый день переповненї подорожными.

Шкôдливостъ мѣшаныхъ подружъ. Нѣмецький катол.

органъ „Бонифаціюсблать“ при-нѣсь такъ данѣ про мѣшанѣ подружа Нѣмцôвъ (католикôвъ зъ протестантами): Въ цѣлой Нѣмеччинѣ заключено вôдъ 1923 до 1927 р. 291.481 мѣша-ныхъ подружъ, себто 18 на сто католикôвъ, котрѣ заключовали подружа, входили у звязокъ зъ некатоликами. Зъ тыхъ мѣша-ныхъ подружъ 61.79 процентъ не були заключенї въ катол. Церкви, черезъ що фактично вôдпало 180.118 душъ. Даль-ажъ 195.191 дѣтий зъ тихъ по-дружъ взагалѣ неохрещено. Роз-водовъ у тихъ подружахъ дуже богато.

Нѣмецкий богатыръ Розен-вальдъ зъ Америки подарувавъ Берлинови міліонъ долярбъ на урядженя зубноѣ клѣники для дѣтий вôдъ 3 до 16 лѣтъ.

Стративъ збръ читаючи на сонцѣ. На пажити въ Домачевѣ, недалеко Берестя, выгрѣвалося на сонцѣ много людей. Наразъ зробився межи ними крикъ. Не задовго выясникося, що 17. лѣтній Т. Врублевский при чи-ваню книжки стративъ нагло збръ. Лѣкарѣ дуже трудилися однакъ несчастныї хлопецъ зору не вôдзискавъ.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

Молитвеникъ для греко-каѳолицкого руського народа. Составивъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. сторонъ 507. Издание II.

Содержаніе сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитви повседневніи; Молитви утреніи, Молитви вечерніи, Молитви подчасъ Службы Божої, Приготовленіе до св. Сповѣди, Молитви предъ и по Сповѣди, Молитви предъ и по св. Причастію, Молитви до пресв. Сердца Іисусово-го, Молитви до Пречистої Дѣвы Марії, Молитви до святыхъ. Чинъ Утрени, Божественна Літургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣвы Марії, Тропари воскресни и повседневни, Служба на всякое прошеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесятницы и всѣхъ праздниковъ декретальныхъ. Кроме сего есть: Пѣснь на Рождество Христове, Пѣснь въ честь св. Тройцѣ, Пѣснь въ честь Преч. Дѣвы и св. Отца Николая, Пѣснь благодарственная, Календарь цѣлого року и Пасхалія. Оправленій стоить 8 Кч, съ почт. засылкою 9 Кч.

Да святится Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.

Печатаный окремъшно рускими а окремъшно латин. буквами. Содержаніе: Короткій катехизмъ. Молитви повседневніи, утренніи, вечерніи, подчасъ Службы Божої, передъ и по сповѣди, предъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса, до Преч. Дѣвы Марии и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественна Літургія, Тропари и Кондаки воскресни, на всякое прошеніе и о усопшихъ; Пѣснь на Рождество Христове въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣву Марію и въ честь св. Отца Николая,

Оправленій стоить 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч.

Меніуеі Harmat. Сторонъ 256. Змѣстъ сего молитвенника есть слѣдуючій: Mindennapi imádságok, katekizmusból, reggeli imádság, esti imádság, különféle imák, Szentségi imádságok: gyónási ájtalosság, áldozási ájtalosság, misé-imák, nyilvános Isteni szolgálatok, énekek a reggeli Istentiszteletből, a szent Liturgiából, a délutáni Istentiszteletből. Kiedésítő részek a nyilvános Isteni szolgálatokhoz: vasárnapokra, a hét napjaira, a nagybőji időszakban, a husvét-pünkösdii időszakban, az állandó ünnepekre, különféle alkalmakra: a Szentlélek segítségül hivására, minden jókérés szándékára, haaladás szándékára, a halottak lelki nyugalmáért. Panachidán. Engesztelő ének a legmélterőságosabb Oltáriszentséghez. — Молитвенникъ переплетеный въ повполотно стоить 5 Кч. зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Молебень съ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣву Маріи.

Содержить кроме двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣву Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окреме латинскими буквами. Сторонъ 44.

Цѣна 80 гел., зъ почтою 1 Кч,

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наука для членовъ

общества Святѣйшого Сердца Г. Іисуса Христа. Сторонъ 64.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердца Іисуса и ласки, которая Іисусъ пріобѣдавъ почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебень къ П. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ П. С. Іисуса. Прочто почитаеме П. Сердце Іисуса? Печатана окремо рус. а окремо лат. азбукою.

Оправъ 3 Кч., брошурою. 1·50 Кч, почт. засыл. 60 гел.

Рожанец до св. Рань або до милосердія Іисуса Христа.

Цѣна 40 гелл. зъ почтовою засылкою 60 гелл.

Крестна дорога. Окреме печатана рус. азб. и окреме лат.

14 корот. розважань о страстяхъ Христовыхъ. Цѣна 1 Кч. зъ почтовою засылкою 1·40 Кч.

Отпустовъ молитвы. Сеѧ книжочка содержитъ: Короткое поученіе о отпустахъ и дасколько молитовъ надѣлен. отпустами.

Сторонъ 16. Цѣна 50 гелл., а съ почтовою засылкою 70 гел.

До нашихъ предплатникôвъ.

Въ семъ числѣ „Благовѣстника“ засылаємо
кождому предплатнику почтовый чекъ, для
засланя предплаты. Подакотрѣ предплатники
вже прислали свою предплату, за то имъ щи-
ро дякуємо. Тыхъ котрѣ єще не прислали, ду-
же просимо, чимскорше прислати.

НА МАЛЬОВАНЯ ЦЕРКВИ, ИКОНОСТАСЬ, И ПРЕСТОЛЬ
ПРЕСВЯТОГО СЕРДЦА ХРИСТОВОГО ЖЕРТВОВАЛИ:

Сичъ Анастазія 200 кч. — Когутъ Юрій 200 кч. — Минихъ
Елена 30 кч. — Кедюличъ Катерина 20 кч. Повшекъ Михаиль 16 кч.
— Герзаничъ Анна 10 кч. — Свадиба Варвара 10 кч. — Физеръ
Варвара 10 кч. — Пигакъ Анна 10 кч. — Н. Н. 10 кч.

Щедрымъ жертводателямъ най стократно вынагородить Пресвяте Сердце Господа Іисуса.

Уже вийшла книга за якою отъ довшого
часу многіи люди звѣдують:

ПРОСТОРІНІ

по преданію иноковъ Чина св. Василія Великого области
Карпаторуской, на ирмологійніи ноты списавъ о. Іоакимъ
Хомаprotoигуменъ ЧСВВ.

Книга сія содержить все, что спъвается отмѣнно,
якъ въ Ирмологіонѣ. Книга въ 4⁰, стор. 182, на добромъ
папери безъ переплету стоить 120 Кч. уже зъ портомъ;
оправленый въ полотно 136 Кч., въ повкожу 145 Кч.,
въ кожу 180 Кч. уже зъ портомъ.

Накладъ книги есть дуже маленький тому кто хоче
сю книгу приобрѣсти, най спѣшится забештельовать собѣ.
